

Ižanga

Kūną paplūdimyje buvo sunku pamatyti per niūrią dulksną.

Rūkas sudarė aureoles aplink žibintų stulpus ant jūros tilto, bet neišskleidė ryškių šviesų žibintuvėlių, kuriuos atsinešė pirmieji atsiliepusieji į nelaimę. Tarsi vaidindami kokią groteskišką parodiją jie lyg scenos viduryje raižia šviesa spigino uždengtą kūną.

Žemai pralėkė policijos sraigtasparnis. Jo prožektoriaus spindulys nedovanotinai ryškiai perlėkė per visą tiltą, paskui per prieplauką, kur laiveliai sūpavosi švelniai liūliuojančioje srovėje, nesiderinančioje su aplink siaučiančia suirute.

Prieš nukrypdamas į bangeles prožektorius perrėžė lavoną. Sraigtasparnio menčių sukeltas oro srautas pakėlė akį rėžiančio geltono plastiko kampą ir atsidengė ranka ant suplūkto smėlio, nejudanti ir balta kaip kreida.

Atradus kūną, kelioms teisėsaugos žinyboms atstovaujantys pareigūnai jį apspito. Spalvotos paieškos ir gelbėjimo sraigtasparnio švieselės mirgėjo atsimušusios nuo uostą apgaubusios žemų debesų papildvės. Už Fort Samterio JAV pakrančių sargybos kreiseris vagojo Atlantą ir jo prožektorius slinko vandens paviršiumi.

Atvažiavo kilnojamosios televizijų stotys, iš jų išlipo nekantraujantys reporteriai ir operatoriai.

Ant jūros tilto kaip visada tokiais atvejais susirinko žiopliai. Jie varžėsi dėl geriausių vietų spoksoti į lavoną, sekti, ką veikia policija ir žiniasklaida, taip pat darytis asmenukes su uždengtu lavonu fone. Jie keitėsi informacija ir spėlionėmis.

Ėjo kalbos, esą negyvėlę išmetė į krantą vakarinis potvynis ir ją aptiko vyras su sūneliu, kai šiame pakrantės ruože vedžiojo savo šokolado spalvos Labradoro retriverį.

Ėjo kalbos, esą moteris akivaizdžiai paskendo.

Ėjo kalbos, esą todėl, kad plaukiojant įvyko nelaimingas atsitikimas.

Nė viena šių spėlionių nebuvo teisinga.

Atrištas nuo pavadžio retriveris pabėgė į priekį nuo šeiminko ir besipliuškendamas bangose padarė šį kraupų atradimą.

Vienas iš žiūrovų ant tilto, nugirdęs keičiantis faktais, pramanais ir apgailestavimais, tylėdamas šypsojosi patenkintas savimi.

I skyrius

Prieš tris savaites

Automatinės durys švilpdamos atsidarė. Dreksas Istonas vertinančiu žvilgsniu aprėpė viešbučio vestibulį. Vienintelis žmogus čia buvo graži mergina prie registratorės stalo. Gymis kaip porcelianinės lėlės, plaukai surišti į žvilgančią juodą uodegą, su juo pasisveikindama ji droviai nusišypsojo.

– Labas rytas, pone. Kuo galiu padėti?

Dreksas pasistatė prie kojų odinį lagaminėlį.

– Nesu užsisakęs kambario, bet man jo reikia.

– Registruoti pradedam tik nuo antros.

– Hm.

– Todėl, kad mūsų svečių patogumui išsiregistravimas prasideda tik vidurdienį.

– Hm.

– Kambarinėms reikia laiko sutvar...

– Visa tai suprantu, panele Li.

Jos pavardę vyras perskaitė ženklelyje, prisegtame prie kaštoninio švarkelio. Jis nusišypsojo.

– Tikėjau, kad padarysite man išimtį.

Jis išsitraukė piniginę iš užpakalinės kelnių kišenės ir tai darydamas praskėtė kostiumo švarką tiek, kad atidengtų pis-

toleto dėklą po kaire pažastimi. Jį pamačiusi mergina kelis kartus sumirksėjo, tada vėl greitai pažvelgė jam į akis, o jis nenukreipė žvilgsnio.

– Nėra reikalo nerimauti, – tyliai tarė.

Jis atvertė piniginę, o ten buvo ženklelis ir pažymėjimas su nuotrauka. Užrašas skelbė, kad jis yra specialusis Federalinio tyrimų biuro agentas.

Jam nesinorėjo rodyti perdėto pasitikėjimo savimi – šitaip elgdavosi tik prireikus kuo greičiau įveikti trukdančias taisykles ir biurokratinės kliūtis. Su panele Li jam pavyko – ji tuoj pat panorė jam įsiteikti.

– Pasižiūrėsiu, ką galiu padaryti.

– Laikyčiau tai didžiule paslauga.

Grakštūs pirštai ėmė lakstyti po klaviatūrą.

– Pageidaujate vienviečio kambario ar dviviečio?

– Nesu išrankus.

Ji perbėgo akimis kompiuterio ekraną. Pele nuslinko žemyn, paskui aukštyn.

– Galiu paprašyti kambarinių, kad tuoj pat paruoštų jums gerą dvivietį kambarį, bet jos užtruktų iki pusvalandžio. Kita vertus, šiuo metu yra kiek prastesnis vienvietis kambarys.

– Aš paimsiu kiek prastesnį vienvietį.

Jis pastūmė kredito kortelę granitiniu stalviršiu.

– Kokiam laikui pas mus apsistosite, pone Istonai?

Ji dirbo gerai – įsidėmėjo jo pavardę.

– Gerai nežinau. Dar du... Netrukus atvyks du mano bendradarbiai. Sužinosiu, kiek laiko čia pabūsiu, tik su jais susitikęs. Tuomet jums pranešiu.

– Na ir gerai. Galėsit turėti kambarį, kol pranešit apie savo išvykimą.

– Puiku. Ačiū.

Ji nuskaitė jo kredito kortelę ir ėmė ją registruoti. Davė jam parašyti inicialus, kad sutinka su kambario kaina, ir pasirašyti lapo apačioje. Tada grąžino kredito kortelę kartu su elektroniniu kambario raktu.

- Šis raktas tinka ir fitneso centro antrame aukšte durims.
- Ačiū, bet aš juo nesinaudosiu.
- Restoranas visai čia pat jums už nugaros. Pusryčiai nuo...
- Aš ir nepusryčiausiu.

Jis pasilenkė ir pasiėmė lagaminėlį. Supratusi šią subtilią užuominą, ji parodė jam, kur liftai.

- Kai išlipsit savo aukšte, jūsų kambarys bus iš kairės.
- Ačiū, panele Li. Jūs labai man padėjot.
- Ar atvykus jūsų bendradarbiams galiu pasakyti jūsų kambario numerį?

– Nereikia, aš nusiūsiu jiems elektroninę žinutę. Jie galės eiti tiesiai pas mane.

- Tikiuosi, kad jūsų susitikimas pavyks.

Jis kreivai jai šyptelėjo.

– Aš irgi tikiuosi, – tada palinko į priekį ir pusbalsiu tarė: – Atsipalaiduokit, panele Li. Jūs puikiai dirbat.

Ji atrodė nusiminusi.

– Aš tik antrą dieną čia dirbu. Ar taip aiškiai matyti, kad nervinuosi?

– Visiems kitiems tikriausiai ne, bet svarbi mano darbo dalis – greitai įvertinti žmones. O jeigu tai tik antra jūsų diena, aš dar labiau sužavėtas, kaip jūs susitvarkėte su įkyriu svečiu.

- Jūs visai neįkyrus.

Jis tingiai jai šyptelėjo.

- Tiesiog jums pavyko – šiandien aš visai pakenčiamas.

Kiek prastesnis vienvietis kambarys nebuvo toks, kurį viešbučių tinklas vaizduotų reklamoje, bet jis tiks. Dreksas atidarė lagaminėlį ant rašomojo stalo ir paleido skreitinuko operacinę sistemą. SMS žinute pranešęs Maikui savo kambario numerį, priėjo prie ketvirto aukšto lango. Pro jį matėsi greitkelio sankryža ir beveik nieko daugiau.

Grįžęs prie rašomojo stalo patikrino elektroninį paštą. Nieko svarbaus. Nuėjo į nedidutį vonios kambarį ir nusilengvino. Išėjus suskambo viešbučio telefonas. Jis pakėlė ragelį.

- Klausau.
- Ponas Istonas?
- Taip, panele Li.
- Atvyko jūsų bendradarbiai.
- Gerai.

Anksčiau, negu jis tikėjosi.

– Ar norėtumėt, kad atsiųsčiau iš virtuvės ko nors valgyti į jūsų kambarį? Gal vaisių? Ar pyragaičių rinkinį?

- Ačiū, nereikia.
- Jeigu apsigalvosit, nedvejokit ir paskambinkit.
- Taip ir padarysiu, panele Li. Dar kartą ačiū, kad mane apgyvendinot.
- Nėr už ką.

Nors užuolaidos buvo atitrauktos ir šviesos užteko, jis įjungė stalinę lempą. Keliais laipsniais sumažino kambario temperatūrą. Pasižiūrėjo į atspindį veidrodyje virš tualetinio staliuko ir nusprendė atrodantis tinkamai, bet vargu ar elegantiškai. Palindo po dušu ir paskubomis apsirengė.

Tyliai pabeldus priėjo prie durų ir pažiūrėjo pro akutę prieš jas atidarydamas. Pasitraukė į šalį ir mostu paragino du vyrus įeiti.

Jiems praėjus pro jį, Gifordas Luisas tarė:

– Ta mergina prie registratorės stalo mus sustabdė ir paklausė, ar mes pono Istono bendradarbiai. Ji kraustosi dėl tavęs iš proto.

– Ponas Istonas gauna ko tik panorėjęs, – suniurnėjo Maikas Maloris. – Neatsisakyčiau jos siūlytų vaisių ir pyragaičių rinkinio. Dar gali jai paskambinti.

Iš įpratimo Dreksas patikrino koridorių, – jame nebuvo nė gyvos dvasios, – tada uždarė duris ir užšovė sklendę.

– Pažadainai mane auštant, sakai: „Rask vietą, kur sienos neturi ausų.“ Dar pridūrei: „Ir kuo skubiau.“ Taigi aš negaišau, tokią vietą radau ir mes dabar čia. Bala nematė tų vaisių ir pyragaičių. Kas atsitiko?

Du atvykėliai susižvelgė, bet nė vienas neištarė nė žodžio.

– Kas čia tokio itin svarbaus, – nekantriai paklausė Dreksas, – kad negalim bendrauti įprastais kanalais?

Gifas įsitaisė prie sienos, pasirėmė į ją petimi. Maikas išsitraukė kėdę iš po stalo ir įsispraudė visu pusantro šimto kilogramų kūnu tarp nepatenkintų parankių.

Dreksas įsispendė, nutaisė valdingą miną.

– Dėl Dievo meilės – ar kuris ką nors pasakysit?

Maikas žvilgtelėjo į Gifą, šis gestu suteikė žodį Maikui. Tas pažiūrėjo į Dreksą ir tarė:

– Aš jį radau.

Maiko balsas buvo linksmas it laidotuvių varpas. Kas tas „jis“, nereikėjo aiškinti.

Daug metų Dreksas laukė, kada išgirs šiuos žodžius, dešimt tūkstančių kartų įsivaizdavo šią akimirką. Mintyse matė, kaip reaguos jo kūnas: ims spengti ausyse, perdžius burna, pakirs kelius, sutriks kvėpavimas, sprogs širdis.

Bet dabar, patraukęs rankas nuo klubų, jis tiesiog antgamtiškai nustėro.

Gifas su Maiku tikriausiai tikėjosi vienokio ar kitokio jausmų protrūkio, nes atrodė sugluminti to, kad staiga jis sustingo ir neįstengė prasižioti – net jam pačiam tai buvo neapsakomai šiurpu.

Po visos minutės, ėmus slopti tam paralyžiuojančiam sukrėtimui, jis vėl priėjo prie lango. Nuo tada, kai pastarąjį kartą pro jį žiūrėjo, neįvyko jokių kataklizmų. Eismas susikryžiuojančiuose greitkeliuose nesustojo. Žemės paviršiuje neatsivėrė jokių plyšių nelygiais kraštais. Dangus negriuvo. Saulė neužgeso.

Jis prispaudė kaktą prie lango ir nustebo, koks šaltas pasirodė stiklas.

– Tu įsitikinęs?

– Įsitikinęs? Ne, – atsakė Maikas. – Bet pagal popierius tas vyrukas atrodo tikrai gerai.

– Amžius?

– Šešiasdešimt dveji. Taip parašyta jo dabartiniame vairuotojo pažymėjime.

Dreksas pasuko galvą ir suraukė kaktą be garso paklausdamas.

– Pietų Karolina, – tarė Maikas. – Maunt Plezantas. Prie...

– Čarlstono. Žinau. Kokia pavarde jis prisistato?

– Ėėėė...

Dreksas tuoj pat atsigręžė.

– Atsiprašau? Ką tai turėtų reikšti?

Gifas tarė:

– Tai reiškia, kad pavardės neišgirsi, kol mes nežinosim, ką ketini daryti su ta informacija.

– Po šimts velnių, ką, tavo manymu, aš ketinu su ja daryti? Pirmiausia nešiu subinę į Čarlstoną.

Gifas susižvelgė su Maiku, paskui atsitraukė nuo sienos tarsį pasiryžęs muštis su Dreksu. Neatsistojo kovotojo poza –

tai būtų buvę juokinga, nes Dreksas fiziškai buvo įspūdingas, o Gifas nė iš tolo jam neprilygo. Vis dėlto jis plačiau prasižergė ir sukaupe jėgas, tartum abejotų Drekso savitvarda, o protingo elgesio iš jo tikrai negali tikėtis.

– Išklausk mane, Dreksai, – tarė jis. – Mudu su Maiku apie tai kalbėjomės pakeliui čionai. Mes manom, kad tau reikėtų apsvarstyti... Tai yra, kad būtų patartina... Pasielgtum protin-gai, jei...

– *Jei ką?*

– Praneštum Rudkovskiui.

– Nieku gyvu.

– Dreksai...

Dreksas pakartojė savo pareiškimą garsiau ir labiau pa-brėždamas žodžius. Maikas pašaipiai žvilgtelėjo į Gifą.

– Ar aš tau nesakiau?

Vis dėlto Dreksui ėmė spengti ausyse: dabar, kai ėmė su-vokti tikrovę, jam pakilo kraujospūdis. Stiklas, kurį lietė kak-ta, atrodė šaltas, nes jo veidas užkaito. Smilkiniuose tvinkčio-jo kraujagyslės. Viršugalvį išmušė prakaitas. Liemuo pasidarė šaltas ir drėgnas.

Nusivilkęs švarką, metė ant lovos, nusitraukė dėklą po pažastimi, sviedė ant švarko, atlaisvino kaklaraiščio mazgą, atsisegė marškinių apykaklę tarsi ruošdamasis bokso dviko-vai – prireikus šis ginčas ja ir gali baigtis.

Prisivertęs bent jau *kalbėti*, lyg tvardytusi, jis dar kartą pa-klausė:

– Kokia pavarde jis prisistato?

– Jeigu tai išties jis, – atsakė Maikas.

– Jūs manot, kad tai jis, antraip nebūtumėt siūlę šitaip slapčia susitikti. Pasakykit man, ką apie jį žinot, pradėkit nuo pavardės.

– Neišgirsi.

Maikas Maloris meistriškai išgaudavo informaciją iš kompiuterio, bet jam prastai sekėsi bendrauti su žmonėmis. Jis niekino juos visus, laikė silpnapročiais. Vienintele išimtis jam galbūt sudarė Dreksas ir Gifas.

Jis taip gerai išmanė savo darbą, kad Dreksas pakentė nuožmų jo nusiteikimą ir negebėjimą bendrauti, bet dabar jis sumurmėjo epiteta, taikytiną ir Maikui, ir Gifui – pastarasis šiuo klausimu palaikė Maiką.

– Gerai, – tarė Maikas, – vadink mus bjauriais vardais. Mes rūpinamės, kad tau būtų geriau.

– Ačiū, aš pats savimi pasirūpinsiu.

– Viską išklausęs galbūt nuspręsi neveikti pats vienas.

– Nenuspręsiu.

Maikas patraukė pečiais.

– Tuomet lauk savo laidotuvių. Tik aš nekasiu tau kapo duobės ir tikrai, velniai rautų, nelipsiu į ją su tavim. Sąžiningai įspėju.

– Ganėtinai sąžininga. Tą prakeiktą jo pavardę sužinosiu pats. Tik nukreipk mane reikiama kryptimi.

Maikas linktelėjo galvą.

– Sutinku. Nes aš irgi nenoriu, kad jis paspruktų. Jeigu tai jis.

Dreksas žengtelėjo atgal ir atpalaiduodamas pasukiojo pečius.

– Ar tas paslaptینگasis žmogus turi kokį darbą?

– Man nepavyko išsiaiškinti, – atsakė Maikas, – bet gyvena jis gerai.

– Neabejoju, – pašnibždomis tarstelėjo Dreksas. – Kaip seniai jis gyvena Maunt Plezante?

– Kol kas to nežinau. Dabartinėje vietoje jis gyvena dešimt mėnesių.

– Kur?

– Name.

– Nuomojamame?

- Pirktime.
- Įkeistame už paskolą?
- Jeigu taip, man nepavyko sužinoti.
- Vadinasi, pirktame už grynuosius.

Maikas kilstelėjo stambius pečius – suprask: „Turbūt.“

Gifas spėjo, kad namas galėjo būti paveldėtas, bet nė vienas jų nelabai tuo tikėjo, tad niekas daugiau šia tema nekalbėjo.

– Kaip atrodo tas namas? – paklausė Dreksas.

– Sprendžiant iš nekilnojamojo turto registry, jis turėjo ankstesnį savininką, nėra naujas, – atsakė Maikas. – Bet rajonas žinomas. Ganėtinai prabangus.

– Kaina?

– Pusantero milijono su trupučiu. „Google Earth“ programoje atrodo erdvus ir gerai prižiūrėtas.

Maikas pakišo ranką po pilvu ir iš kelnių kišenės išsitraukė USB atmintinę. Dreksas ją paėmė.

– Iš jos tau nebus jokios naudos nežinant slaptažodžio, o jo negausi, kol šito reikalo neišsiaiškinsim.

Dreksas pašaipiai prunkstelėjo.

– Galiu rasti, kas nulaužtų tą slaptažodį. Žodis „specas“, taikomas tau, skamba kvailai, bet pats žinai, kad nesi vienintelis kompiuterių specas.

Maikas pakėlė rankas.

– Prašom. Rask specą, tegul nulaužia slaptažodį. Bet jeigu būsi demaskuotas, kaip paaiškinsi savo domėjimąsi šiuo iš pažiūros įstatymus gerbiančiu piliečiu?

– Papirktam programišiui nerūpės, kodėl jis mane domina.

– Papirktas programišius mielai paims iš tavęs pinigų, o paskui...

– Suvarys tau peilį į nugarą, – įsiterpė Gifas.

– Tavo programišius paskambins tam žmogui į Pietų Karoliną ir pasakys jam, kad labai toli, Kentukio valstijoje, Leksingtone, vienas vyrukas jį šnipinėja.

– Už daugiau šlamančiųjų, negu tu moki jam, tas programišius tave parduos, – pratęsė jo mintį Gifas.

– Tuomet *tu*, specialusis agente Istonai, – kalbėjo toliau Maikas durdamas į jį trumpu, storu smiliumi, – būsi šnipinėjamas ir sučiuptas darant Dievas težino kiek pažeidimų ir nusikaltimų, lengvesnių ir sunkesnių, ir šitaip sužlugdysi šią ir bet kokią kitą galimybę, kurią galėtum turėti ateityje pagaliau nutverti šį šunsnukį – o tai juk pagrindinis tavo gyvenimo tikslas.

Jis švokšdamas giliai įkvėpė.

– Pasakyk, kad mes klystam.

Dreksas atsisėdo lovos kojūgalyje, pasirėmė alkūnėmis į šlaunis ir nulenė galvą. Netrukus pakėlė akis.

– Gerai. Nebus jokio programišiaus. Aš veiksiu nuosaikiau. Patenkinti?

Svečiai susižvelgė.

– Elkis atsargiai, diskretiškai, – patarė Gifas.

– Nieko nedaryk gerai nepasiruošęs, – įspėjo Maikas.

– Tik tiek mes tau sakom, – pridūrė Gifas.

Dreksas pridėjo ranką prie širdies.

– Elgsiuosi atsargiai, diskretiškai ir tik būdamas visiškai pasiruošęs, gerai?

Nė vienas pašnekovas nesutiko, kad tai gerai, ir neatrodė tikintis jo nuoširdumu, bet Maikas tarė:

– Gerai. Kitas klausimas?

– Ar turit jo nuotrauką?

– Tik iš jo vairuotojo pažymėjimo.

– Ir kas?

– Nė iš tolo nepanašus į tą, koks buvo tada, kai išlindo iš slėptuvės.

– Ki Veste, – priminė kitiems Gifas, nors jie ir patys prisiminė.

– Niekad nesuprastum, kad čia tas pats žmogus, – kalbėjo Maikas. – O tai reiškia, kad aš galbūt visiškai klystu dėl to vyruko.

– Jeigu čia tas pats žmogus, – tarė Gifas, – bet tu pulsį strimgalviais ir sujauksi tam vyrukui gyvenimą, skaudžiai nukentėsi. Ypač jeigu tai suuos Rudkovskis.

– Dėl manęs Rudkovskis gali užsikrušti.

– Sklando gandai, kad jis mėgino tai padaryti, bet nelabai numano, nuo ko pradėti.

Išgirdęs Gifo sąmojų Maikas linksmi suprunksė, Dreksas nenoromis nusišypsojo. Gifas gerai mokėjo sumažinti įtampą. Vidutinio ūgio ir svorio, retėjančiais rudais plaukais ir be jokio išskirtinio veido bruožo Gifas tiesiog maskavosi savo vidutiniškumu. Jis galėjo stebėti kitus nepastebėtas, neįsidėmėtas, todėl komandai buvo labai vertingas. Be to, jis patikimai nuspėdavo žmogaus elgseną, kaip ką tik įrodė.

Mat Dreksui panūdo pulti strimgalviais ir sujaukti tam žmogui gyvenimą.

Jam reikėjo valandėlės sukaupti mintims, tad jis mostelėjo ranka į mini barą.

– Vaišinkitės.

Tada atsistojo ir ėmė vaikštinėti ankštoje erdvėje tarp lovos ir lango.

Maikas su Gifu išsirinko po skardinę gazuoto gėrimo ir jas atidarė. Maikas pasiskundė, girdi, jam reikia laužtuvo atidaryti riešutų mišinio dėželę. Gifas pasiūlė pamėginti. Maikas nusišaipė iš jo pasiūlymo ir pavadino jį skystablauzdžiu.

Nekreipdamas dėmesio į jų mėginimus vienas kitam įgelti, Dreksas sutelkė mintis į savo taikinį – žmogų, kurį pirmiausia pažinojo kaip Vestoną Grehamą, nors tai galėjo būti tik vienas iš daugybės jo slapyvardžių. Ištisis dešimtmečius neįkliuęs pareigūnams, galbūt jis bus rastas, kai mėgausis šokolado

skonio pienišku gėrimu pakelės užėjoje ar degins smilkalus Himalajuose – abiem atvejais Dreksas nenustebtų.

Jis buvo chameleonas, nepaprastai gerai mokantis pakeisti išvaizdą ir prisitaikyti prie aplinkos. Jis patogiai, nesukeldamas įtarimo, gyveno prašmatniame bute Čikagos Auksinės pakrantės rajone, žirgus veisiančioje rančoje prie Santa Barbaros, Ki Veste prišvartuotoje jachtoje ir dar daug kur kitur. Kitos vietos, į kurias jis įsispraudė, nebuvo tokios ištaigingos. Jos ir neturėjo būti tokios. Visos buvo itin jam pelningos.

Bendrininkams aprimus Dreksas paklausė:

– Kas jus nukreipė prie to vyruko Pietų Karolinoje?

– Aš užmetęs meškeres visą laiką, bet žinai, kas galiausiai man atvėrė akis? – atsirūgdamas paklausė Maikas. – Internetinė pažinčių svetainė. Manydamas, kad jis kažkaip atrinka savo aukas, retsykais tikrinu tas svetaines – ar kartais kas nors neužklius. Užvakar mano dėmesį patraukė vienas profilis. Jo formuluotės atgaivino mano atmintį. Pasijutau, lyg būčiau skaitęs jį anksčiau.

Kiek sugaišau, bet jį radau. Skyrėsi tik jo išorės apibūdinimas, bet žodis į žodį, kablelis į kablelį anas profilis buvo tapatus šiam naujajam. Kas patinka, kas nepatinka, planai penkeriems metams, požiūris į gyvenimą ir meilę – visi tie niekai. Bet kas įdomiausia? Profilis buvo įkeltas pusmetis prieš pradingstant Piksei.

Patricija Montgomeri, draugų vadinta Pikse, dingo iš savo dvaro Talsoje ir niekas jos daugiau nematė.

– Sutapimas, Maikai, – tarė Dreksas. – Apklausti pažinojusieji Piksę tvirtino, kad ji niekada nebūtų mėginusi susipažinti su vyriškiu per interneto svetainę.

– Tą tvirtino visų dingusiųjų moterų pažįstami. Jie dar tvirtino, esą jų draugė buvusi pernelyg išmintinga, kad užkibtų ant sukčiaus meškerės. Tačiau Piksė dingo praėjus vos

kelioms dienoms po to, kai pardavė savo akcijas ir ištuštino milžiniškas savo bankų sąskaitas, kurias jai sukrovė naftos verslas.

– Iš jos namų dingo tik kompiuteris, – tarė Gifas. – Tas, kuris ją suviliojo, paliko dešimtis tūkstančių dolerių vertus papuošalus ir kailius, bet išsinešė pasenusį kompiuterį.

– Tam, kad neliktų flirto internete įrodymų, – atsakė Maikas.

Odinė sėdynė po juo sustenėjo, kai jis palinko į priekį norėdamas paimti iš Gifo apytuštę riešutų dėželę.

– Tu raukaisi, – tarė jis Dreksui.

– Norėčiau susijaudinti, bet visa tai siaubingai skysta.

– Tu teisus. Skysta kaip ūkas. Taigi aš grįžau prie jo aukos po Piksės. Bent jau tos, kurią mes *įtariam* tapus jo auka.

– Mariana Haris. Ki Vestas.

– Aštuoni mėnesiai prieš jai dingstant, buvo įkeltas, velniai rautų, tas pats profilis. Kitoje pažinčių svetainėje, bet taip pat besirūpinančioje „brandžiais išrankaus skonio“ klientais.

– Žodis į žodį? – paklausė Dreksas.

– Sutapo lyg pirštų atspaudai.

– Prastai pajuokavai, – papriekaištavo Gifas.

Vyras, kurio jie ieškojo, niekada nepaliko nė vieno piršto atspaudu, o jeigu ir paliko, niekas jo nerado. Prakeiktas Tedas Bandis*.

Maikas iškratė sau į burną paskutinius riešutus iš dėželės. Juos kramtydamas kalbėjo:

– Pitsburge jis neužsibuvo. Ieškojo „rafinuotos damos draugijos“ vos trys mėnesiai prieš dingstant Loretai Doun daugiau negu prieš šešerius metus.

---

* Theodore Robert Bundy (1946–1989), serijinis žudikas, grobdavęs, prievartaudavęs ir žudydavęs mergaites ir jaunas moteris. Prisipažino nužudęs 30, bet manoma, kad aukų galėjo būti daugiau. (*Čia ir toliau – vert. past.*)

– Ar visos svetainės, kurias tikrinai, aprėpia visą šalį?

– Taip. Vietos pakeitimas jam ne kliūtis. Manau, tam šūdziiui patinka keisti aplinką.

– Kada jis įkėlė tą naujausią profilį?

– Prieš porą mėnesių.

Dreksas susiraukė.

– Jis ieško kitos moters.

– Aš irgi taip išprotavau, tad padariau bandymą. Aš atsiliepiau į jo skelbimą svetainėje, pavartočiau nuvalkiotus žodžius, kad pasirodyčiau esąs puikiausias taikiny. Apibūdinau save vaikų neturinčia, į šeštą dešimtį įkopusia našle, finansiškai apsirūpinusia ir nuo nieko nepriklausoma. Man patinka gardūs patiekalai, geras vynas ir užsienietiški filmai. Daugumai vyrų aš atrodanti patraukli.

– Ne man, – tarė Gifas.

– Ir ne man, – pritarė Dreksas.

Maikas parodė jiems vidurinį pirštą.

– Jam tikriausiai irgi nepatikau – neužkibo ant tos meškerės.

Gifas mėšliai pasikasė kaktą.

– Gal tu persistengei girdamasis. Pasirodei pernelyg savimi pasitikinti, rafinuota ir išmintinga. Jis ieško moterų, turinčių kruopelę naivumo. Pažeidžiamumo. Tu jį išgąsdinai.

– Arba, – balsu svarstė Dreksas, – jis atkreipė dėmesį į tuos nuvalkiotus žodžius, įtarė kažką negera ir nusprendė, kad ta svajonių moteris iš tikrųjų yra sukčius gaudantis FTB agentas.

– Galbūt, – nesiginčijo Maikas. – Bet kita, labiau tikėtina galimybė, kurios aš bijau, – kad jis spruko į krūmus. Gal aš per anksti pasisiūliau. Gal jis neatsakė todėl, kad dar neatsikratė dabartinės aukos.

Ši teorija buvo visai logiška ir Dreksas ja patikėjo, nes jam nuo jos susitraukė žarnos.

– Tai reiškia, kad dabar, mums čia kalbant, jai gresia mirtinas pavojus.

– Blogiau.

– Kas gali būti blogiau už mirtiną pavojų?

Maikas sudvejojo.

– Klok, – paragino Dreksas.

Storulis atsiduso.

– Kartoju, Dreksai: aš galiu klysti.

– Bet taip nemanai.

Jis pakėlė nuo klubų rankas sulig ližėmis.

– Kodėl manai, kad tai jis? – paklausė Dreksas.

– Tik pažadėk man...

– Nieko nepažadau. Kodėl manai, kad šitas žmogus yra tas, kurio mes ieškom? Kurio aš ieškau?

– Dreksai, tu negali imti ir...

– Rudkovskis tau... – pradėjo Gifas.

– Pasakyk man, kad tave kur velnias! – užriko Dreksas nutraukdamas jų įspėjimus.

Vėl kiek patylėjęs Maikas suniurnėjo:

– Jis vedęs.

Dreksas to nesitikėjo.

– Vedęs?

– Vedęs. Supranti? Mūvi žiedą. Skelbiu jus...

Gifas tai patvirtino iškilmingai linktelėdamas galvą.

Dreksas suglumęs nužvelgė vieną ir kitą, paskui papurtė galvą ir nusijuokė rodydamas, kaip karčiai nusivylė.

– Ką gi, tuomet viskas ritasi velniop, per jus aš tik sugaišau visą rytą. Jeigu paskubėsime nultipti į apačią, spėsime papusryčiauti restorane.

Jis susikišo pirštus į plaukus.

– Velnias! Aš jau baisiausiai susijaudinau: atrodė, kad mūsų vienišas įsimylėjęlis vėl ėmėsi žygių ir toliau ieško giminingos

sielos. Bet jis ne tas, kurio mes ieškom, nes žmona čia visiškai netinka.

– Kadaisė tiko, – priminė jam Gifas.

– Kadaisė. Paskui nebe. Supranti, santuoka, su visu tuo žiedu, nesiderina su jo psichologiniu portretu ar tuo, kaip jis daugybę metų veikė. Nė iš tolo.

– Tiesą sakant, derinasi, Dreksai, – rimtai pareiškė Maikas.

– Kodėl?

Gifas atsikrenkštė.

– Ta žmona pasakiškai turtinga.

Dreksas žvilgtelėjo į vieną, paskui į kitą. Vyrai buvo nė kiek nepanašūs, bet abiejų veiduose buvo ta pati baimės ir išgąščio išraiška.

Jis nuo jų nusigręžė ir žvilgsnis atsitiktinai užkliuvo už jo atspindžio tualetinio stalelio veidrodyje. Net pats pastebėjo, kad nuo tada, kai matė savo veido išraišką pastarąjį kartą, ji pasikeitė: surūstėjo, įsitempė iš ryžto. Akys spindėjo nuožmumu, kurio vos prieš valandėlę nebuvo, kol dar nežinojo, kad moters gyvybė kybo ant plauko ir tik jis gali ją išgelbėti.

– Pasakykit man jo pavardę, – tarė jis tyliai, bet be galo tvirtai.